

Samo ružno ili i istinito?

Osoba A. Prosvetna sam radnica. Suprug je nezaposlen. Imamo troje dece. Jedno bi trebalo da ide u vrtić, ali je „ispod crte”. Dvoje su osnovci. Živimo u Srbiji, u Pančevu. Od 40.000 dinara mesečno. Podstanari smo. Ovog meseca će nama prosvetarima smanjiti plate. Moja mama ima rak pluća. Metastazirao. Radila je u jednoj od fabrika u južnoj zoni. I njima penzionerima će ovog meseca smanjiti penzije. Gledala sam intervju u kome je Vučić najavio da će sledeća godina biti najteža do sada. Vidim da Švedska i Kanada primaju iseljenike. Razmišljam o tome.

* * *

Osoba B. Vlasnik sam kafića. Prošle nedelje je i kod nas dolazila inspekcija. Čuo sam da obilaze sve redom i naplaćuju drakonske kazne i za najmanju nepravilnost. Ja sam dobro prošao: samo su popili kafu i „ispostavili račun” zbog manjka. Falile tri flaše soka. Lokal ponovo otvaramo za dve nedelje. Znam, svratiće opet. Čitam u novinama da deset tajkuna duguje Srbiji 100 miliona evra poreza. Treba pobeći odavde što pre.

* * *

Osoba C. Prošlog meseca naoružani lopovi orobili su mi sve tri prodavnice. Bila policija. Ako ih uhvate, idu u zatvor. Za moje pare moram da ganjam bagru po privatnoj tužbi. Da platim advokata i da se nikad ne naplatim. Takav nam zakon. Preporučili mi policajci da sklanjam pare iz kase. Jes' pa da mi inspektori zatvore radnje i „rebnu” me s pedeset do petsto hiljada. Takav nam i taj zakon. Sad dežuramo s bejzbojkama ispred radnji. Znam, ako se budemo branili, teško nama. I taj zakon nam takav. Sve ću da napustim i odoh u neku uređenu zemlju, da znam zašto i za šta radim.

* * *

Osoba D. Imamo kafanu već više od decenije. Otkad mi je otac preminuo od raka, preuzeo sam posao. Ugledna smo porodica, u našoj kafani nikad nije bilo nijednog incidenta. Sav trud sam uložio u to da održim i unapredim ono što je čale započeo. Kradem od sna, ali ne žalim. U stvari, nisam žalio donedavno. Bilo je kod nas veće druženja uz tamburaše. Došao fin svet, kao i uvek. U neko doba naiđoše neka deca, devedeset i neko godište. Posedali, smejali se, pijuckali. Odjednom, horror! Potukoše se iz čista mira. Takve krvoločne poglede nisam u životu video! Brat je na brata krenuo stolicom. Viče da će ga ubiti. Pokušavam da ih razdvojim dok udarci pljušte po meni. Prvi put u kafani krv, razbijena

stakla, vrisci. Danima trpim bolove i nikom ništa ne pričam. Sramota me je, ni sam ne znam od čega. Zbog njih će naša kafana izaći na loš glas. Pitam se da li se uopšte ta deca pitaju kako mi je. Dobro, nijednu kost mi nisu slomili. Ali slomili su mene. Najradije bih sve rasprodao i otišao nekud „napolje” da čuvam ovce i sviram frulu.

* * *

Osoba E. Radim u firmi koja je u nadležnosti Agencije za privatizaciju. Ta firma se zove „Pančevac”. Iz Agencije su, protivno zakonu, procurela imena onih što su se prijavili za kupovinu preduzeća, koja se mora obaviti do jula iduće godine. Svi prijavljeni s medijima imaju veze koliko moja pokojna čukunbaba s tvitovanjem. Pisala sam Agenciji, upozorila ih da je procedura prekršena. Kažu: nemamo pojma kako se desilo da se saznaju imena potencijalnih kupaca, nismo mi, majke nam. Kažu i da je u interesu države da se firma proda za što više para. Nije bitno kome. Nije bitno da se ta firma održi. Samo je lova važna. Kad smo kod para, i nama će smanjiti plate. Zato što smo, pazi sad – indirektni budžetski korisnici. Indirektni. Budžetski. Korisnici. Koji iz budžeta ne dobijaju – ništa. Ne nude nam, a i da nude, ne bismo uzeli. Fala lepo. Govnjivom motkom bismo te novce odgurnuli. Sloboda nema cenu. Svoje plate sami zarađujemo. Ali pošto se država, odnosno Agencija stara (čuj, stara! ahahahaa!) nad više od 50% kapitala preduzeća, mi smo indirektni... rekosmo već. I smanjiće nam plate. I prodaće nas onom ko da više. A mi ćemo na pašnjak. Ne da čuvamo ovce. Nego da onaj s frulom pričuva nas. Tako se osećamo. Hvala Agenciji, hvala državi. Osećaj je indirektno neopisiv. Beeee!!!

* * *

Osoba F... Žao nam je, radno vreme dežurnog lekara na psihijatriji je završeno. Dodite sutra. Ako još budete državljani ove zemlje.

* * *

Ko poslednji ode iz Srbije, ne treba da gasi svetlo. Ono je već ugašeno. Odavno.

Dragana Kožan